

[J. O. Krag.]

heder og firmaer, landbruget handler hos. De går ikke ud i forbruget, i hvert fald først efter en længere proces, som ikke er gennemlevet endnu. Og så er der de 340 mill. kr. i forhøjet udgift til arbejdsløshedsunderstøttelse. Det drejer sig om, at en række familier derved får en lavere købekraft, end de ville have haft, hvis man havde holdt den fulde beskæftigelse. Derfor er den finanspolitik, der er ført, fortsat forkert, og den måtte lede til arbejdsløshed.

Ser man så på tallene for byggeriet, ja, så kan det jo ikke undre nogen mennesker, at det må lede til arbejdsløshed. I påbegyndt byggeri er der en nedgang for beboelsesejendomme i første halvår af i år i forhold til i fjor på 12 pct., for erhvervsbyggeri på 38 pct. I fuldført byggeri er der en nedgang fra første halvår 1967 til første halvår 1968 på 8 pct., og selv i byggeriet under opførelse er der en lille bitte nedgang; her vil den nedadgående tendens i byggevirk-somheden under denne regering jo mærkes senere. Men kan det undre nogen, at en sådan udvikling må føre til en betydelig arbejdsløshed? Jeg synes det ikke.

Rentessenkning, siger man. Jo, men det er da godt, vi er da alle sammen tilhængere af en lavere rente, og alle er enige om, at renteniveauet har været for højt. Men er der noget nærkeligt i, at når man på den måde, jeg her har refereret det, reducerer efterspørgslen efter kapital, ja, så er det også muligt at sætte prisen på den, nemlig renterne, ned. Men får man gennem en lavere rente forøget investeringerne? Jeg tvivler på det. Vi har heller ikke set i hvert fald nogen betydelig tendens til det endnu. Det, der skal til for at skabe højere investeringer og dermed større byggeri og en bedre beskæftigelses-situation, det er, at erhvervenes rentabilitet forbedres, og det fører en lavere rente i hvert fald kun i meget ringe grad til.

Og så må vi jo nok have lov at være foruroliget, når vi nu gennem Nationalbankens månedlige regnskabsoplysninger får at vide, at for at holde det nuværende renteniveau har banken måttet støtte obligationsmarkedet med op imod ½ milliard kr. på 1 måned. Omregnet på årsbasis — jeg ved godt, at det vil banken ikke kunne gøre måned for måned — ville det altså blive en

støtte på 6 milliarder kr. samtidig med, at vi har negativt kasseoverskud, altså kasseunderskud. Det går simpelt hen ikke; det må man være foruroliget over.

Statsministeren vil ikke rigtig godkende min vurdering af den økonomiske situation, men jeg kan jo ikke lave om på tallene, hr. statsminister. Når handelsstatistikken, den handelsstatistik, der offentliggøres, og som jeg kender, og som jeg må gå ud fra, viser, at merimporten for de første 8 måneder i år er den samme som for de første 8 måneder i fjor — forskellen er så lille bitte, at man ikke kan lægge nogen tendens ind i den, og det forsøgte statsministeren jo heller ikke — så må vi holde os til det. Når vi ser på valutatalle fra måned til måned, viser de jo adskillige måneder med nogle højst alvorlige valutatab. I det lange løb er det handelsbalancen, der afgør de løbende poster på betalingsbalancen. Det vil sige, at hvis der alligevel på den samlede betalingsbalance ved årets udgang er en forbedring i forhold til i fjor, så må det skyldes noget andet. Så må det skyldes lånene, som finansministeren har taget i udlandet, eller så må det skyldes andre, korte kapitalbevægelser mellem forretningsfolk her i landet og forretningsfolk i udlandet. Men er det det, regeringen vil roses og have anerkendelse for? Det kan det ikke være. Der kan også være tale om større indtægter på de usynlige poster, at rederne har sejlet lidt mere ind, end de gjorde i fjor, men det er da vel heller ikke regeringens fortjeneste. Jeg kan altså ikke i dette økonomiske billede se, hvad det er for en vældig indsats, regeringen har gjort, og som fortjener så megen ros. Jeg kan ikke få øje på det, og jeg må holde mig til tallene, som de er.

Så var statsministeren inde på virkningerne af devalueringen. Der tror jeg nu nok at statsministeren enten fortalte sig eller har fået nogle forkerte oplysninger. Jeg tror, statsministeren sagde, at devaluering påvirker importen i opadgående retning. Det er jo omvendt. Devaluering fordyrer importen og påvirker derved indførslen i nedadgående retning; det er bl. a. derfor, folk devaluerer — med „folk“ mener jeg den engelske regering og den danske, og hvem der nu ellers kan gøre det. Så jeg tror, statsministeren har løbet sig en staver i livet, men det skal han da ikke høre mere ondt for.